Микола
ТИМЧАК

ТРИ ЗАПЛАЧКИ

Пам'яті останнього лірника
Волині та Ровенщини
Івана Верховця

1.

Ой мав чоловік поріг
та й вітри в комині,
П'ятеро синів
і жінку-найду,
Руки мав сухі,
поколоті,
І звичайні,
і незвичайні.

А ще мав чоловік
ім'я Іванове,
Долю,
як город з лободою,
І дороги в ніч,
забур'янені,
затерновані темнотою.
А ще —
ліру стару
з пощербленим голосом.
(Як вона промовляти вміла!)
Струна-с п і в а н и ц я понад колесом
Жебоніла темному —
аж боліла.

2.

Люди ховали гроші,
а сипали копійки.
Пісня його нікому
не простягала руки.
Люди ховали гроші,
а сипали копійки.
Він для труни намацував
шашелем зриті дошки.
Десь пропивала найда
дзвони його —
мідяки.
Понад могилою
лірно
ридали чужі жінки.

3.

Ой затріщало три деревини,
затріскотіло.
Що перша — явірно,
що друга — ясенно
засокоріли,
А третя трепетна
(аж посріблилося на ній листя)

Розговорилася —
сама призналася,
що — с п і в а н и ц я.
Ой зарипіли рипом вози над ковилами,
Ще й заревіли в ярмах баси
волами,
Три голосочки
рідною тугою обнялися.
Крила над лірою
чайкою зламує
с п і в а н и ц я.
Ой застогнали стиха невільники
під нагаями,
Ой заіржали вітри-кочівники,
тяті шаблями,
Застугоніла
шапками знесена
в гори
землиця,
А понад нею
скрикнула зіркою
с п і в а н и ц я.
Та й обпекла мені пальці
на клавішах —
повік не згою!
Ліра зове мене,
ліра гуде мені
далиною.
Мало — осліпнути,
мало — лірничити
невидющим.
Для с п і в а н и ц і
того не досить —
їй треба
душу!
...Дядьку Іване,
я дав за ліру
не тридцять срібних.
Дядьку Іване,
в неї не стало
нікого з рідних.

Попідкладаю під стерплі струни
сивої вовни —
Колесо скрипне
у хмарі думи
місяцем-повенем,
А співаниці зоря висока
надвечорова
Зійде і стане
посеред серця мого
і слова.

м. Ровно